

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

3. siječnja 2021.

[Multimedia]

Bog se jednom zauvijek združio s našim čovječtvom

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Na ovu drugu nedjelju nakon Božića Božja riječ nam ne nudi zgodu iz Isusova života, nego nam govori o njemu prije nego se rodio. Vraća nas unatrag da nam otkrije nešto o Isusu prije nego je došao među nas. Čini to prije svega u Proslovu Ivanova Evanđelja, koji započinje ovako: „U početku bijaše Riječ“ (Iv 1, 1). *U početku*: to su prve riječi Biblije, iste one kojima započinje izvješće o stvaranju: „U početku stvori Bog nebo i zemlju“ (Post 1, 1). Danas se u Evanđelju kaže da je onaj kojega smo kontemplirali o njegovu Rođenju, kao djetesce, Isus, postojao ranije: prije početka svega, prije svemira, prije svega. On je prije prostora i vremena: „U njemu bijaše život“ (Iv 1, 4) prije nego se život pojavio.

Sveti ga Ivan naziva *Riječ*. Što nam time želi reći? Ta riječ služi komuniciranju: ne pričamo sami sa sobom, razgovaramo s drugima. Uvijek se priča s drugima. Kad vidimo ljude na ulici da pričaju sami sa sobom velimo: „Ova osoba, nešto se s njom zbiva...“. Ne, mi uvijek pričamo s nekim. Činjenica, pak, da je Isus od početka Riječ znači da Bog od početka želi komunicirati s nama, želi nam govoriti. Jedinorođeni Sin Očev (usp. r. 14) želi nam zboriti o tome kako je lijepo biti djeca Božja; on je „svjetlo istinsko“ (r. 9) i želi nas udaljiti od tmina zla: on je „život“ (r. 4) koji poznaje naše živote i želi nam reći da nas ljubi oduvijek. Ljubi sve nas. Eto današnje zadivljujuće poruke: Isus je Riječ, vječna Riječ Boga koji oduvijek misli na nas i želi razgovarati s nama.

A da bi to učinio nije stao na riječima. Naime, u središtu današnjeg Evanđelja nam se kaže da Riječ „tijelom postade i nastani se među nama“ (r. 14). Postade *tijelom*: zašto sveti Ivan koristi tu riječ, „tijelo“? Nije li mogao reći, elegantnije, *čovjek*? Ne, koristi riječ *tijelo* zato što ona pokazuje

naše ljudsko stanje u svoj njegovoj slabosti, u svoj njegovoj krhkosti. Kaže nam da je Bog postao krhkošću da izbliza dotakne naše krhkosti. Budući da se, dakle, Gospodin utjelovio ništa od našega života nije mu strano. Ne postoji ništa što bi On prezreo, sve možemo dijeliti s njim, sve. Dragi brate, draga sestro, Bog se utjelovio da nam poruči, da poruči tebi da te ljubi upravo ondje, da nas upravo ondje, u našim krhkostima, u tvojim krhkosti ma ljubi; upravo ondje gdje se najviše stidimo, gdje se najviše stidiš. Smiono je to, smiona je to Božja odluka: postade tijelom upravo tamo gdje se mi mnogo puta stidimo; ulazi u naš stid da postane našim bratom, da dijeli isti životni put.

Tijelom postade i nije se vratio natrag. Nije prihvatio našu ljudskost kao neku odjeću koju se odijeva i skida. Ne, nije se odijelio od našega tijela. I nikada se neće od njega niti odijeliti: sada i zauvijek On je na nebu svojim tijelom, svojim čovječtvom. *Sjedinio se zauvijek* s našim čovječtvom, mogli bismo reći da se s njim „združio“. Volim razmišljati da kada Gospodin moli Oca za nas, On ne samo da govori, nego mu pokazuje rane na tijelu, pokazuje mu rane koje je podnio za nas. To je Isus: svojim tijelom je zagovornik, htio je također nositi biljege trpljenja. Isus je svojim tijelom pred Ocem. U Evanđelju se, naime, kaže da *dođe i nastani se među nama*. Nije nas došao posjetiti, a zatim otići, došao je prebivati s nama, biti s nama. Što, dakle želi od nas? Želi veliku *prisnost*. Želi da mi dijelimo s njim radosti i boli, želje i strahove, nade i žalosti, osobe i situacije. Učinimo to, s povjerenjem: otvorimo mu srce, ispričovijedajmo mu sve. Zadržimo se u tišini pred jasicama da kušamo nježnost Boga koji je postao čovjekom, koji se utjelovio. I bez straha ga pozovimo sebi, u naš dom, u našu obitelj. I također – svi to dobro znamo – pozovimo ga u naše krhkosti. Pozovimo ga, da On vidi naše rane. Doći će i život će se promijeniti.

Neka nam Sveta Bogorodica, u kojoj je Riječ tijelom postala, pomogne prihvatiti Isusa koji kuca na vratima srca da prebiva s nama.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, svima vama još jednom upućujem čestitke za novu godinu koja je netom započela. Kao kršćani mi se klonimo duha fatalizma ili magije: znamo da će se stvari popraviti u mjeri u kojoj budemo, uz Božju pomoć, radili za opće dobro, stavljajući u središte najslabije i one koji grcaju u najvećoj oskudici. Ne znamo što nam nosi 2021., ali ono što svaki od nas i svi zajedno možemo učiniti je predano se malo više založiti da se brinemo jedni za druge i za stvoreni svijet, naš zajednički dom.

Istina je, postoji opasnost da se brinemo samo za vlastite interese, da nastavimo voditi ratove, na primjer, da se usredotočimo samo na ekonomski vid, da živimo hedonistički, to jest da težimo samo tome da udovoljimo vlastitim željama i potrebama... Postoji ta opasnost! Čitao sam u novinama nešto što me prilično rastužilo: u jednoj državi, ne sjećam se kojoj, tog je popodneva poletjelo više od 40 zrakoplova s onima koji su bježali od *lockdowna* da provedu jedan lijepi

odmor. Ti ljudi, ti dobri ljudi, zar nisu mislili na one koji ostaju kod kuće, na ekonomske probleme tolikih ljudi koje je *lockdown* doveo do kraha, na bolesne? Mislili su samo na odmor i vlastito zadovoljstvo. To me jako ražalostilo.

Posebno pozdravljam one koji novu godinu započinju s najvećim teškoćama: bolesne, nezaposlene, one koji žive u situacijama ugnjetavanja ili izrabljivanja. I od srca pozdravljam sve obitelji, osobito one s malom djecom ili koje očekuju prinovu. Rađanje je uvijek obećanje nade. Bliz sam tim obiteljima: neka vas Gospodin blagoslovi!

Svima želim ugodnu nedjelju, misleći uvijek na Isusa koji se utjelovio upravo zato da prebiva s nama, u dobru i u zlu, uvijek. Ne zaboravite, molim vas, moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!